

THE BOO

**MATURITNÍ ČETBA A
ČTENÁŘSKÝ KLUB**

STRANA 2,3

**KAM ZMIZELA
ČESKÁ LEVICE?**

STRANA 4,5

**ROZHOVOR S NOVINÁŘEM
ONDŘEJEM HOUSKOU**

STRANA 8-9

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI

Tereza Trantinová, Karolína Turenová

Přemýšleli jste někdy nad tím, co pro vás znamená motivace? Motivace je takový náš vnitřní plamen. Může ho zažehnout spousta věcí jako třeba nový nápad, výhledy do budoucnosti, inspirativní člověk nebo třeba pochvala. Ale stejně tak ho spousta věcí může uhasit. Pochybnosti, strach, přílišný tlak, nedostatek smyslu atd.

Když do něj přiložíme hodně najednou, plamen vzplane a bývá opravdu silný. Máme najednou chuť se do všeho pustit. Ale stejně rychle, jak vzplane, může i vyhasnout, pokud přestaneme přikládat.

Proč naše nadšení postupně upadá? Protože jsme zapomněli, co nás vlastně vedlo k začátku.

Naše „proč“ nebylo dostatečně silné a smyslu-
plné, aby udrželo plamen při životě.

Dlouhodobá motivace potřebuje péči a trpě-
lost. Aby náš plamen zůstal živý, musíme mu
věnovat pravidelnou pozornost, postupně, po
menších dávkách. Tím si užíváme nejen výsled-
ky, ale i samotnou cestu. Když se soustředíme
pouze na co nejrychlejší dosažení cíle, zapomí-
náme na radost z procesu a náš oheň se může
rychle vytratit.

Věříme, že v tomto čísle najdete něco, co vás
inspiruje, rozšíří obzory, nebo vás dokonce vy-
střelí vstříc k novým výzvám.

Přejeme vám příjemné čtení!

MATURITNÍ ČETBA A ŠKOLNÍ ČTENÁŘSKÝ KLUB

Anna-Marie Amin

Potřebujete pomoc s maturitní četbou? Nejste si jistí, která díla si přidat na seznam? Nebo si chcete popovídat o literatuře? Přidejte se k nám do školního čtenářského klubu, kde se (téměř) každý měsíc věnujeme rozboru vybraného díla ze seznamu k maturitní zkoušce.

Nečeká vás žádné zkoušení, jen přátelské posezení několika studentů s vedoucím klubu, panem učitelem Jakubem Pavlovským. Jediný úkol? Přečíst si knihu, na které se společně domluvíme. Po určité době se pak sejdeme a během necelé hodiny stihneme probrat vše důležité, od obsahu a témat díla až po život autora. Vše, co by se vám mohlo hodit u ústní zkoušky.

Máme za sebou Divou Báru, Obraz Doriana Graye (spolu s velmi zajímavým životopisem Oscara Wilda), Kuře melancholik či Pána much a mnoho dalších děl. Aktuálně se chystáme na rozbor Kytice od K. J. Erbena.

Cílem klubu není jen pomoci studentům s maturitní četbou, ale také je motivovat ke čtení a ukázat jim, že za samotným příběhem se často skrývá mnohem víc. A pokud knihu nestihnete přečíst? Nevadí. I tak se k nám můžete připojit, jen poslouchat nebo se zapojit do diskuse, je to čistě na vás.

Pokud byste měli chuť se k nám přidat nebo zjistit, jak to probíhá, přijďte na naše další setkání. Sejdeme se v pondělí 28. 4. a v úterý 29. 4. vždy v 15 hodin u knihovničky vedle atrie.

Budeme se na vás těšit!

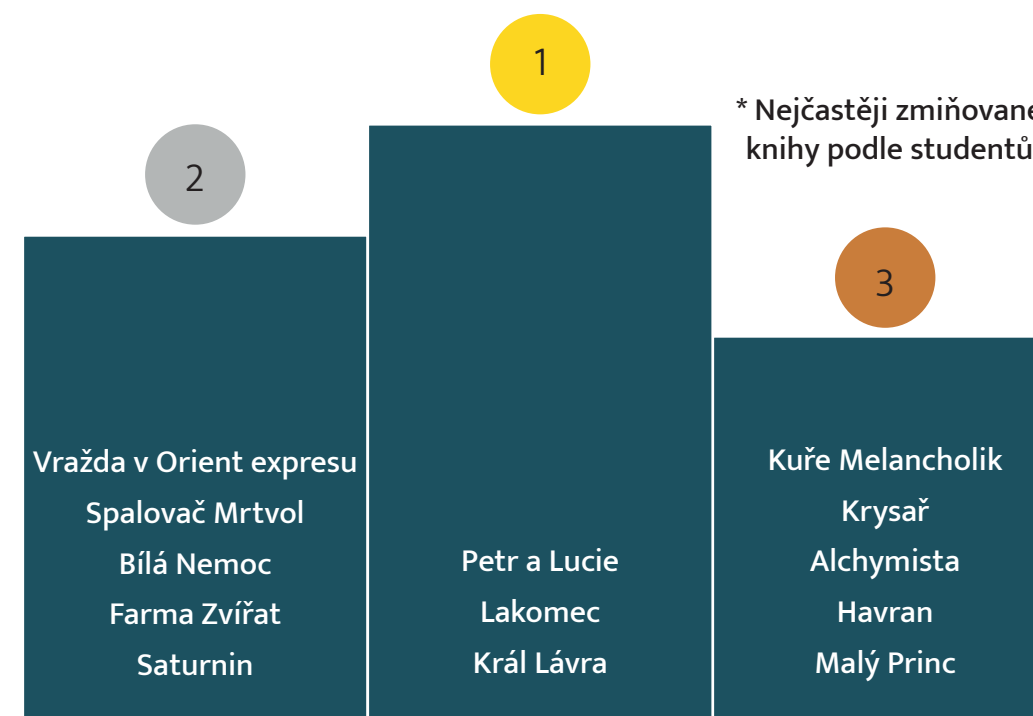
Anketa mezi učiteli a studenty

Abychom čtenářům školního časopisu přiblížili nejoblíbenější knihy z maturitního seznamu, zeptali jsme se učitelů i studentů na to, které tituly by doporučili ostatním. Když jsme dostali odpovědi, překvapilo nás, jak různorodé jsou – neexistuje jediná kniha, po které byste měli zaručeně sáhnout. Doporučíme vám alespoň okruh titulů, které stojí za to!

Co se týče tipů od učitelů na naší škole, doporučují k maturitě následující díla:

- Michaela Vocetková - Havran, Lakomec, Vražda v Orient expresu
- Lenka Bednářová - Kulička, Divá Bára, Saturnin
- Alena Polcarová - Stráž! Stráž!, Pygmalion, Babičky
- Petra Bergmannová - O myších a lidech, Ze života hmyzu, Král Lávra
- Jiří Soukup - Hamlet, O myších a lidech, Malý princ
- Jakub Jenšovský - Obraz Doriana Graye, Sněhulák, V zámku a v podzámčí
- Ondřej Salivar - Král Lávra, Krysař, Kulička
- Magdaléna Zelenková - Král Lávra, Na západní frontě klid, O myších a lidech

Kromě nich jsme se i studentů v anketě zeptali na to, které knihy z maturitního seznamu je nejvíc bavily a které by doporučili ostatním. Mezi nejčastěji zmiňovanými knihami byly Lakomec od Mo-
lièra, Petr a Lucie od Romaina Rollanda a Král Lávra od Karla Havlíčka Borovského. Kterou knihu byste si vybrali vy?

KAM ZMIZELA ČESKÁ LEVICE?

Ema Hana Kučerová

Po celé Evropě roste zájem o pravicovou politiku. I u nás je většina stran orientovaná tímto směrem, kam se ale ztratila česká levice?

V zemi plné stran pohybujících se na politickém spektru od středu napravo, můžeme mít pocit, že levicový pohled na společnost ve veřejném prostoru chybí. V tuto chvíli je v Poslanecké sněmovně velký nedostatek politicky levicových myšlenkových proudů.

Ty jsou často spojeny se společenskou a právní rovností, s důrazem kladeným na menší nové skupiny, ať už tomu tak je na základě etnika, pohlaví či sexuální orientace. Důležitým levicovým tématem je i sociální spravedlnost, která je spojená se silným sociálním státem, podporou znevýhodněných skupin či dostupným bydlením a zdravotním pojištěním pro všechny.

Po vzniku samostatné České republiky se u moci často střídaly dvě velké strany: Občanská demokratická strana (ODS) a Sociální demokracie (SOCDEM, dříve ČSSD). Zatímco pravicová ODS je stále ve vládě (i když i její popularita v průzkumech veřejného mínění klesá), levicová SOCDEM se nedokáže ani dostat přes potřebnou hranici 5 %, aby se vůbec dostala do sněmovny. Dříve jedna z nejvýznamnějších českých stran jako by z politického vrcholu spadla do propasti společensko-politického nezájmu, z které se jí nedaří dostat ven.

Sociální demokracii vede bývalá ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová, která se mnohým zapsala do paměti svým kontroverzním výrokem o financování státních výdajů. Otázka „kde na to vezmeme?“ ji prý unavuje, je zbytečná a tato „debata“ je dle jejích slov plytká. V covidové éře stranu mezi mladými proslavil i ministr Hamáček

na každé tiskové konferenci vlády ve svém ikonickém červeném svetru, který si zásadně nepřevlékal. Dříve stranu vedl i bývalý prezident republiky Miloš Zeman, který se však v pozdějších letech podílel i na její ostré kritice, která jistě přispěla k pádu strany.

Dnes SOCDEM volá po důstojném životě pro všechny a chce do státní kasy získat více financí z daní od velkých korporací a té nejbohatší vrstvy obyvatelstva. Svou novou kampaní „bydlení je naše zbrojení“ tak prosazuje potřebné dostupné bydlení, ale zároveň se ohrazuje proti státnímu zbrojení, které je v souvislosti s válkou na Ukrajině posilováno.

Nejkrajnější levicovou formou politiky je komunismus. Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM) je vedoucím členem rostoucí koalice STAČILO!, pod jejíž hlavičkou vystupuje od loňských eurovoleb. Hlavní tváří koalice je předsedkyně KSČM, europoslankyně Kateřina Konečná. Dříve byla součástí evropské frakce The Left (Levice), kde však byla označována za největšího místního pravičáka.

Často hlasovala s pravicovou a konzervativní frakcí Identita a Demokracie, kde byla například česká SPD. V momentálním volebním období europoslankyně už nevstoupila do žádné evropské politické frakce a vystupuje jako nezařazená. Komunistické směřování její politiky je diskutabilní, ale určitě se jí nedá odepřít dodržování alespoň jedné české komunistické tradice – její postoj k Ruské federaci. Nevnímá prý Rusko jako nebezpečí a oddaně obhájuje tamní demokracii a volební svobody. (Připomínám, že mluvíme o demokracii v zemi, kde si Vladimir Putin po své kariéře agenta KGB už dvacet pět let střídá funkce premiéra a prezidenta).

STAČILO! se označuje za vlastenecké levicové hnutí. Podporuje rovná práva pro všechny, ale zároveň však oroduje za „tradiční rodinu“, jejíž idea je spojena například s potlačením práv stejnopohlavních párů pro adopci dětí nebo manželství (v ČR stále nelegální). Zdůrazňuje českou suverenitu (hnutí často vystupuje proti EU) a podporuje dostupné zdravotnictví. I když jsou v hnutí komunisté (jejichž ideový základ leží v kolektivním vlastnictví), zasazují se o rozvoj obchodu a investic, ale zároveň chtějí bojovat proti „vyvádění zisku do zahraničí“.

V jiných evropských státech můžeme ale vnímat posílení politické levice a sociálně zaměřených stran. Ve Francii vyhrála Nová lidová fronta, ve Velké Británii vládou labouristé a v Německu se při volbách téměř probrala z mrtvých strana Die Linke.

U nás to však na levicové zmrtvýchvstání (možná až s výjimkou rádoby levicového hnutí STAČILO!) moc nevypadá.

Evropské levicové strany cílí převážně na liberální a progresivní voliče, kterým záleží na sociální spravedlnosti, životním prostředí nebo právech minoritních skupin. V Česku na to jdeme ale jinak, z opatrnosti se držíme konzervativního základu. Kdokoli, kdo prosazuje určitou formu sociální spravedlnosti, je preventivně nazýván marxistou, aby byl rychle zaškatulkován a jeho

názory se nemusely v konzervativní pravicové politice brát vážně.

„Levicovou“ politiku evropského typu u nás prosazují například Zelení, sami se typicky neoznačují za levicovou stranu, ale prosazují sociální a environmentální spravedlnost či respekt k různosti a rozmanitosti. Jejich popularita se však dle volebních modelů pohybuje kolem 2 %. Dříve za levičáky byli označováni i Piráti, kteří se však po velkých změnách ve straně aktivně posouvají na politický střed. Mezi menší levicové proudy můžeme označit i hnutí Budoucnost či stranu Levice. Jejich vliv je však aktuálně velmi malý.

S jistotou víme, že nedostatku zastoupení pravicových politiků se s rostoucí krajní pravicí jistě obávat nemusíme. S úbytkem politické levice bychom se však měli zamyslet, zda z debaty nemizí jistá forma diversity a názorové plurality.

zdroj: idnes.cz

PRINCEZNA QAJAR

Nikol Nováková

Perská “it girl” minulého přelomu století? Princezna Taj al-Saltaneh

Možná jste se s ní už mohli setkat. Internetem před pár lety putovaly fotky korpulentní dámy s knírkem, takzvané princezny Qajar. Příspěvek se začal šířit v roce 2017, ale objevoval se i v pozdějších letech. Stálo v něm, že kvůli jejímu odmítnutí se zabilo až 13 mužů. Pod těmito příspěvky se často objevovaly zesměšňující komentáře, anebo ty, které dokonce tvrdily, že jde o mužského herce. Fotky doopravdy patřily dvěma perským princeznám, nevlastním sestrám Taj al-Saltanah a Ismat al-Doulah.

Ani jedna se nejmenovala Qajar, ale pocházely ze stejnojmenné dynastie. O zoufalých nápadnících, kteří se kvůli ní údajně zabíjeli, však neexistují žádné důvěryhodné historické zdroje. Avšak tyto dívky a jejich plnější postava i knírek byly opravdu v dřívější Persii vnímány jako symbol krásy. Ovšem bylo by chybou se zaměřovat pouze na vzhled těchto princezen. Obě dívky byly velmi vzdělané, Ismat dostala za úkol hostit evropské diplomaty, navštěvující jejího otce, zatímco Taj se vydala na dráhu feminismu, nacionalismu a spisovatelství.

Taj se narodila jako 29. dítě perského šáha Naser ol-Din Shaha Qajara. Navzdory svým pozdějším názorům svého otce zbožňovala a patřila mezi jeho nejoblíbenější dcery. To jí však nebránilo v tom, aby kritizovala jeho politiku.

Ve třinácti letech byla provdána za Sardara Hassana Shojaha ol-Saltaneha, aristokrata a syna tehdejšího ministra obrany. Měli spolu čtyři děti. Ačkoli jejich vztah zpočátku vzkvétal, nakonec skončil hořce kvůli ol-Saltanehově nevěře. Taj se tak stala jednou z prvních královských iránských žen, které se rozvedly. Po rozvodu využila příležitosti a začala se více věnovat vzdělání.

Po zavraždění jejího otce v roce 1896 usedl na trůn její bratr. Mozaffar ad-Din Shah Qajar. Taj k němu chovala silný odpor a otevřeně ho kritizovala. Vinila ho z úpadku země, který podle ní způsobilo jeho nezodpovědné půjčování a špatný výběr ministrů.

Zdroj: Public domain, via Wikimedia Commons

Později Taj vycestovala do Evropy, aby si splnila své sny a mohla pokračovat ve vzdělávání. Naučila se plynule francouzsky a seznámila se se západními feministickými aktivistkami. Tato zkušenost ji přivedla k tomu, stát se průkopnicí boje za ženská práva v Íránu.

Kolem roku 1910 se stala zakládající členkou organizace Anjoman Horriyyat Nsevan (Asociace pro svobodu žen). Vznikla jako protiva Anjoman-e Okhovat (Společnosti Bratrstva). Taj organizovala a tajná setkání a účastnila se jich, a dokonce iniciovala ženský pochod k parlamentu na podporu jejich cílů. Hnutí se snažilo dosáhnout toho, aby ženy mohly opustit harém, zapojily se do veřejného života a měly právo volit. Většiny svých cílů nedosáhlo, ale zasloužilo se například o založení základních škol pro dívky. Později z organizace čerpaly i další spolky.

Ve svých memoárech zdůrazňovala, že největší překážkou pro iránské ženy je jejich neznalost vlastních práv. Byla také první ženou u soudu, která si sundala hidžáb a přijala západní oblečení. Díky ženám, jako byla Taj al-Saltaneh, se iránské feministické hnutí začalo formovat desítky let předtím, než se ženská práva začala řešit celosvětově. Inspirovala pozdější generace bojovnic za rovnost, přestože její ideály byly v tehdejší Persii radikální a nebezpečné.

MATCHFIXING

Tomáš Vedral

Legendární hláškou z Pelíšků: „Rozmohl se nám tady takový nešvar,“ by se dalo shrnout minimálně posledních 6 let, hlavně v nižších a dorosteneckých soutěžích českého fotbalu. To jsou ligy, o které není mediální zájem, ale dá se na ně vsázet. Tím „nešvarem“ se v tomto případě myslí tzv. matchfixing neboli ovlivňování zápasu za účelem sázek. Český fotbal se v matchfixingu bohužel nachází v TOP 10 nejhorších zemí na světě (některé zdroje uvádí dokonce TOP 3). Za posledních 6 let bylo podáno necelých 300 podnětů na ovlivňování zápasů. To v průměru znamená, že se odehraje jeden podezřelý zápas za týden. Fotbalová asociace České republiky (FAČR) se snaží s tímto problémem bojovat a od roku 2023 je zaznamenán pokles. Za matchfixing jsou zodpovědné sázkařské mafie napříč Evropou, nejvíc jich pochází z balkánských zemí. Tyto mafie budují organizace lidí, kteří se pohybují ve fotbale, a ty pak oslovují hráče a rozhodčí. Manipulátoři si nevybírají hráče nebo rozhodčí náhodně, mají je prolustrované, cílí na jejich slabá místa (špatná finanční situace) a vybrané lidi kontaktují s finančně velmi lákavou nabídkou. Hráči za to ale musí ovlivnit zápas tím, že dostanou kartu, dají vlastní gól, rozhodčí písknou penaltu atd. Když tomu vybraná osoba podlehně a bude chtít zápas ovlivnit, organizace vsadí právě na tuto situaci vysoký obnos peněz. Takovéto situace mají vysoký kurz (malá pravděpodobnost, že se to stane), a tím pádem pak obří výdělek. Často tyto sázky probíhají přes asijské sázkové kanceláře, kde můžete vsázet jako anonym. V Evropě je to regulované a sázky probíhají přes ukradené účty. Hráči nebo rozhodčí si ovlivněním přijdou na desítky tisíc korun, hlavní manipulátoři až na miliony. Finanční

zdroj: bjnijmegen.nl

odměna u hráčů a rozhodčích může působit hodně lákavě, ale ve skutečnosti jsou na tom v porovnání s ostatními v celém řetězci matchfixingu finančně nejhůř a nesou i největší riziko trestu. Celosvětové výdělky matchfixingu se pohybují v řádech miliard korun. Matchfixing se ale těžko dokazuje, poslední velký případ bez potrestání se odehrál v roce 2023, kdy nechvalně známý rozhodčí Michal Paták v zápase 3. ligy odpískal nesmyslnou penaltu v osmé minutě nastavení prvního poločasu, když měly být nastaveny pouze tři a odvolal regulární gól. Po utkání vyplavalo na povrch, že byly vsazeny velké peníze, které odpovídaly způsobu řízení zápasu rozhodčím. Existuje několik systémů na odhalení matchfixingu, např. švýcarská technologická společnost Sportradar zaměřující se na sběr dat z jednotlivých zápasů, se snaží odhalit podezřelé utkání na sociální síti X. Účet s názvem „Suspicious games“ monitoruje vysoké sázky po celém světě. I tak je ale málo důkazů k prokázání a nezbyvá nic jiného než dál bojovat. FAČR organizuje přednášky pro mladé fotbalisty a snaží se je odradit od budoucího ovlivňování zápasů. Matchfixing je v českém fotbale obrovský problém, kterému se musí čelit.

ROZHOVOR S NOVINÁŘEM ONDŘEJEM HOUSKOU

Filip Di Gulio

Ondřej Houska

Novinář píšící pro Hospodářské noviny, který se zabývá nejen zahraniční politikou a ekonomikou, ale i českou politikou v EU, bývalý zpravodaj z Bruselu a zakladatel podcastu o veřejném dění.

Bylo vždy Vaším snem stát se novinářem?

Ne, ne, vůbec. To jsem se stal náhodou! Já jsem studoval historii a politologii na Karlově univerzitě, kde jsem poté zůstal a přednášel 6 semestrů a chtěl jsem tam zůstat. V průběhu postgraduálního studia, kdy jsem publikoval nějaké články, tak se mnou chtěl Český rozhlas natočit rozhovor do jednoho pořadu. Moderátor, který se mnou tenkrát ten rozhovor dělal, z rozhlasu po nějaké době odešel. Nakonec se z rozhlasu ozvali mně s nabídkou, abych se moderování onoho pořadu ujal já. Tudíž jsem se do médií dostal úplně náhodou. Tím, že jsem ovládal pár jazyků, byl jsem později vybrán jako taková posila jednomu tehdejšímu zpravodaji do Bruselu. A tak jsem se dostal k politicko-ekonomické novinářině.

Na jedné internetové stránce se o Vás píše jako špičkovém expertovi na evropskou ekonomiku a politiku. Jak se z Vás takový expert stal?

Nevím, jestli jsem úplně špičkový expert, ona situace u nás se má bohužel tak, že úroveň médií není nejlepší a speciálně věcem jako evropská ekonomika a politika se moc lidí nevěnuje, což je škoda. Pokud bych tedy měl říci, že jsem špičkový expert, tak je to i velmi slabou konkurencí. Ono není moc novinářů, kteří by byli odhodláni něco si pečlivě prostudovat a fakt o tom něco vědět. Každý by radši dělal reportáže o věcech, na které se moc nemusí připravovat.

Vy máte i Váš podcast - Bruselský diktát. Jak byste ho představil čtenářům?

Je to podcast týkající se evropského a zahraničního dění. Lidé se spíše zajímají jen o dění tady u nás, ale často nám také utíká to dění, které se děje mimo naše hranice. I to je ale velmi důležité. A to tam společně s kolegou vysvětlujeme. Jak funguje zahraniční politika, co pro ni můžeme dělat a jak je důležitá. Název Bruselský diktát je ironický a naráží na to, že Brusel nám něco diktuje, jak říká mnoho lidí, což ale není pravda. ČR se podílí na rozhodování v EU tak jako ostatní, a pokud nás jiné státy v něčem přehlasovaly, tak je to i naše vina, že jsme je nepřesvědčili, aby hlasovali s námi. A podobnými otázkami se v podcastu zabýváme.

Jak jste se dostal do Hospodářských novin?

Já jsem pracoval 11 let v Českém rozhlase, z toho posledních 5 let v Bruselu. Když jsem zde končil, tak jsem nevěděl moc co dál. Má žena v tu dobu otěhotněla a shodou okolností psala pro Hospodářské noviny. Když odcházela na mateřskou dovolenou, nabídli mi, abych se toho místa ujal, protože jsem už měl praxi z Bruselu. Místo jsem přijal a jsem tam dodnes.

zdroj: Digitalnicesko

Na koho, s kým jste dělal rozhovor, či spolupracoval, nejraději vzpomínáte?

Asi nejpříjemnějším setkáním bylo to s Emanuele Macronem v Paříži v roce 2022. Stejně jako ostatní noviny jsme i my žádali o rozhovor s ním i přesto, že jich moc nedával. Během našeho předsednictví ČR v EU se nám ozvali z ambasády a tenkrát požádali konkrétně mě, zda se toho chopím. Tak jsem tuto nabídku vzal. A nelituji toho! Často politici mají dopředu naučené fráze, které pak jen odříkávají, ale on takto nemluvil. Je to nesmírně vzdělaný člověk a rozhovor s ním byl opravdu moc příjemný.

Kdybyste měl něco doporučit mladým lidem tíhnoucím k novinářině a k médiím, co by to bylo?

At' už chcete dělat cokoli, tak se o něco zajímejte, protože pak se v tom stanete dobrými. Je nesmírně důležité v dnešní době něčemu opravdu rozumět. Lidí, kteří mají dnes něco opravdu prostudované a rozumí tomu, je málo. A pak jazyky považují také za cestu k úspěchu.

Půlnoční duet

Yulia Moysh

Půlnoční duet

V noci tiše sednu si na židli,
Dokud všichni vidí pátý sen
Chci si popovídat s Tebou tiše
Já o svém, a Ty o svém.

Vím, že jsi posluchač pravý,
a proto tu právě jsem,
každý má svou slabost malou
Já vždy toužím jen po Tvém.

Něžně, váhavě předběhnu,
Ruce létají to tam, to sem,
Když se ráno město zase vzbudí,
Padne hudba s naléhavostí na zem.

zdroj: Pinterest

Představení spolků, organizací a aktivit

aneb co všechno můžu dělat, když chci být aktivním studentem?

Filip Lupa

Chut' být aktivním studentem ve mně byla již na základní škole, když jsem psal články do školního časopisu či vypomáhal na všemožných školních akcích. Ačkoliv jsem věděl, že vstupem na střední školu budu chtít svoji angažovanost zvýšit, došel jsem k závěru, že vlastně ani nevím, kde začít a co vše mohu dělat. Dnes už tyto informace mám a rozhodl jsem se je s vámi v tomto čísle časopisu sdílet.

Pro začátek je třeba říct si, kdo to ten „aktivní student“ je. Odpověď je krásná, jelikož neexistuje žádná definice. Z mého osobního pohledu bych aktivního studenta označil jako studenta, který dělá „něco navíc“. Nemusí toho být moc, ale přesto se účastní nepovinných aktivit, tím může být např. zapojení do různých organizací, díky nimž si rozšiřuje své obzory, pomáhá druhým a celkově na sobě aktivně či pasivně pracuje. Jako další velký plus těchto organizací je, že se seznámíte s podobně smýšlejícími lidmi, se kterými můžete navázat skvělé přátelství. To osobně беру jako moji nejoblíbenější věc na těchto všech aktivitách. Je důležité říct, že těchto organizací jsou mraky. Já se rozhodl zmínit ty, které osobně znám, ať už z vlastních zkušeností, nebo od dobrých přátel, které jsem těmito aktivitami získal.

DofE

Začneme aktivitou, kterou můžete dělat přímo u nás ve škole. Touto aktivitou je Mezinárodní cena vévody z Edinburghu (The Duke of Edinburgh's Award) ve zkratce DofE. Jedná se o výzvu pro každého ve věku mezi 14 až 24 lety. V tomto programu si ve třech kategoriích (dovednost, pohyb, dobrovolnictví) vyberete váš cíl, který budete následně plnit. Vyberete si jednotlivé úrovně dle toho, jak dlouho danou aktivitu chcete dělat. Úrovně jsou bronzová (dvě aktivity na 3 měsíce, třetí na 6 měsíců), stříbrná (dvě aktivity na 6 měsíců, třetí na 1 rok) a zlatá (dvě aktivity na rok, třetí na rok a půl). Tímto programem se můžete zlepšovat v tom, co vás baví, naučit se něco úplně nového či pomáhat ostatním. Pokud by vás tato aktivita zajímala, máme ve škole nástěnku o DofE, kde se dozvíte více.

EPAS

Další program, kterého jsme jako škola součástí, je EPAS „Školy – vyslanci evropského parlamentu“. To je program s cílem zvyšovat informovanost a povědomí o evropských hodnotách, demokracii, Evropské unii a dalších evropských institucích. Tento program rovněž vybízí k aktivnímu zapojení žáků na dalších akcích jako například vzdělávací projekt „Rozhoduj o Evropě“, na kterém jsem společně se členy programu EPAS byl a kde jsme se na den stali tvůrci evropské politiky. Pokud vás zajímá EU a vše okolo ní, zde je super příležitost.

Středoškolská odborná činnost (SOČ)

SOČ je celostátní soutěž odborných prací talentovaných českých studentů, kterou vyhlašuje MŠMT. Soutěžíte v ní v 18 oborech, od technických po humanitní, kde si jednoduše vyberete nějaké téma, kterému byste se chtěli věnovat, a zpracujete ho do odborné práce. Do soutěže jako takové vás musí přihlásit vaše škola/pedagog. Samotná soutěž má několik kol.

Jedná se o skvělý způsob, jak se ve vámi vybraném tématu bohatě edukovat. Můžete si vyzkoušet vědeckou práci, věnovat se politickým problémům nebo sestavit robota. Fantazii se meze nekladou. V neposlední řadě, pokud se dostanete dostatečně daleko se svojí prací, váš úspěch se promítne i na vašem životopisu.

Česká středoškolská unie (ČSU)

ČSU je nezávislým spolkem hájícím a prosazujícím zájmy a práva středoškoláků na celostátní úrovni. ČSU podporuje studentskou samosprávu na školách nebo pořádá kulaté stoly na téma vzdělávání. Soustředí se na změny ve vzdělávání a mají vlastní projekty a kampaně, které komunikují s ministerstvem školství a školským výborem ve sněmovně. Jednou z jejich největších kampaní je VOTE@16. Já sám jsem v týmu vzdělávací politiky, kde se zaměřuji na obecné zlepšení a modernizaci vzdělávání. Pokud vás tedy láká vzdělávání, ČSU je pro vás ideální

Studentské listy

Nezávislé médium zaměřující se hlavně na studenty. Zde se najdou hlavně studenti, kteří se zajímají o žurnalistiku. Zde se totiž můžete stát redaktorem. Studentské listy se zaměřují na témata, která mladé zajímají a podporují mladé v zájmu o veřejné dění. Věnují se českému školství, politice, kultuře či informují o akcích a příležitostech pro mladé lidi. Studentské listy jsou jedinečnou příležitostí, pokud se chcete o své znalosti či názory podělit s ostatními.

Pražský studentský summit

Pražský studentský summit je celoroční vzdělávací projekt pro studenty středních i vysokých škol. Mladí si zde rozšíří znalosti o tématech jako mezinárodní dění, lidská práva, ekonomie či životní prostředí. Také rozšiřuje prezentační a argumentační dovednosti absolventů programu. Hlavním jádrem Pražského studentského summitu jsou simulace činností mezinárodních organizací, a to EU, OSN, NATO a G20. Jedná se o skvělý způsob, jak nahlédnout do fungování těchto organizací.

Podobných organizací a spolků je opravdu velké množství a já sám vám je tu nestihnu popsat. Ted' je řada na vás. Napišu vám sem další podobné programy a vy si je můžete vyhledat, pokud by vás trochu zaujaly. Dalšími aktivitami, jež stojí za zmínku, jsou určitě: Kamdu, YPALA (Young Public Affairs Leaders Academy), Strukturovaný dialog, Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže či letní akademie Discover.

Mám tu pro vás jednu radu při vašem rozhodování ohledně podobných aktivit. Dejte si pozor, ať toho na vás není opravdu moc. Řada lidí po přihlášení do více podobných organizací částečně či úplně vyhoří. Hlavně z toho důvodu, že je toho na ně prostě příliš mnoho a nestíhají dělat vůbec nic. Já samotný jsem toho příkladem, jelikož jsem částečně z toho všeho vyhořel. Naštěstí jsem si to uvědomil včas a část svých projektů jsem pozastavil. Dejte si na to pozor, protože vyhoření může být v životě velký problém.

Napsal jsem vám tady spoustu zajímavých aktivit a programů, kterých se můžete účastnit. Je možné, že teď přemýšlíte nad tím, který vás zajímá nejvíce, a v nejlepším případě jsem vás trochu donutil uvažovat nad tím, jestli byste něco takového nechtěli vyzkoušet. Můžu to jedinečně doporučit a popřát vám hodně štěstí. Pokud budete mít štěstí jako já, získáte mnoho znalostí a hlavně přátele na celý život.

Autor je součástí týmu EPAS: Vyslaneckých škol Evropského parlamentu ve školním roce 2024/2025.

THE BLUE STUDENTSKÝ DVOUMĚSÍČNÍK,

KTERÝ TI PŘINÁŠÍ ZÁBAVNÉ
A ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY PSANÉ
NAŠIMI STUDENTY

Šéfredaktorky: Tereza Trantinová a Karolína Turenová; redakce: Tomáš Vedral (M2A), Yulia Moysh (R2A), Filip Lupa (P2B), Filip Di Gulio (D1B), Nikol Nováková (A1B), Anna-Marie Amin (A2A); grafika: Tomáš Vedral (M2A), Karolína Špitálská (M2A), Adéla Boubelíková (M2A), Elen Dittrichová (M2A), Kryštof Polívka (M1A), Sofia Schwabová (M1A), David Borovička (M2A); jazykové korektury: Markéta Vocásková (G1A), Filip Malý (R2A); titulní foto: Adéla Pšenčíková (M1A)
redakční rada: JUDr. Milan Janoušek, Mgr. Jakub Pavlovský, Mgr. Alena Polcarová